

jeg har sagt! Det ærede Medlem thæde saa til en Fortolkning, som jeg skal overlade ham. Jeg nedlægger kun denne Indsigelse her, og gjør det, fordi det viser, hvor umuligt det saa at sige er at føre en Debat med det Parti, som det ærede Medlem hører til. Thi naar man bestemt kommer med en Udtalelse, som har til Formaal netop at tilveiebringe Forhandling og Fortaaelse i Erkjendelsen af, at det ærede Medlems Meningsskæller slet ikke ere enige i hele den Politikk, som nu føres paa Forsvarsvæsenets Omraade, og at der er en Mulighed for at komme videre, griber det ærede Medlem det for at vende det paa Hovedet og faae lavet noget helt Andet ud deraf. Paa den Maade er en Forhandling fuldstændig umulig. Det er jo for Resten rimeligt, at det ærede Medlem selv ønsker dette. Jeg antager det, idet jeg har faaet et tydeligt Indtryk fra forskjellige Sider af, at man er bange for, at man i Udvalget virkelig med Alvor skal behandle denne Sag, baade fordi man savner Oplysning (Modsigelse) . . . ja, jeg bestrykkes heri derved, at man slet ingen Oplysninger vil eller kan give os — baade fordi man savner Oplysninger, og fordi man veed, at man i sit eget Parti ikke er enig. Naar det ærede Medlem desuden synes at ville etablere en Forskjel mellem det ærede Medlem fra Njøge (Hørup) og mig paa den ene Side og det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) paa den anden, tager han fuldstændig fejl. Vi ere alle enige med det ærede Medlem fra Stege, der har talt her som Indleder af denne Sag paa Partiets Vegne, derom, at vi anse en Befæstning af Kjøbenhavn for en Ulykke, og at vi ikke ville nogen Ordning paa dette Omraade, men at vi ville en Forhandling, en grundig, alvorlig, saaglig Forhandling for at naae en Fortaaelse om Forsvarsvæsenets Ordning for forhaabentlig at faae denne ind i et Spor, som kan føre til et Resultat, hvad der aabenbart ikke nu kan ske, allermindst efter de Erklæringer, vi i Dag have hørt fra den høitærede Krigsminister. — Til den høitærede Krigsminister skal jeg med det Samme gjøre en Bemærkning, idet jeg isvrigt ikke skal indlade mig paa, hvad han sagde, da dette vilde ligge udenfor den berigtigende Udtalelse, hvorfor jeg har faaet Ordet. Naar den høitærede Minister gjentagne Gange talte om Alvor i Forhandlingen, saa vil jeg sige til ham, saavel som til den sidste ærede Taler, at Alvor i al Forhandling staar og falder med, at man respektterer den anden Partis Grunde og Mei.

Dinesen: Maa jeg faae Ordet for en kort personlig Bemærkning?

Formanden (Høgshro): Det ærede Medlem har Ordet for en kort personlig Bemærkning. Jeg haaber, at den ogsaa skal blive virkelig kort.

Dinesen: Det kan den ærede Formand stole paa. — Jeg vil blot sige til det ærede Medlem fra Leire (Holstein), at han kunde have sparet sig sin Berigtigelse. Jeg har ikke tillagt det ærede Medlem anden Udtalelse end den, at han ventede, at Sagen vilde blive behandlet paa Grundlag af, at Kjøbenhavn ikke blev befæstet, og den Sag, vi have for, er Forslag til Bevilling til Kjøbenhavns Befæstning. Intet Andet er for i dette Øieblik.

N. Jensen: Jeg har ogsaa ønsket at sige et Par Ord, men skal fatte mig i stor Korthed. Vi have jo nu i flere Dage talt om denne Sag, og der er fremkommet meget fra de forskjellige Sider. Jeg kunde ogsaa have lyst til at gjøre et Par Henstillinger til det eventuelle Udvalg. Jeg tror, at det store Flertal i Landet venter os, at vi faae det gjort klart, hvad det er enigt med Oppositionen i. Kjøbenhavns Befæstning kunne vi ikke gaa ind paa, fordi den er for stor, fordi den overstiger vore økonomiske Kræfter, og fordi vi ikke have Mandskab til at besætte den. Jeg tror ikke paa den høitærede Krigsministers Udsagn, at det var nok at ringe med Klokkerne i Kjøbenhavn — hvor romantisk det end kan lyde —, idet der da strax vilde komme en Befæstning til Stede, der var stor nok til at besætte baade den ene og den anden Front. Hvad det Finansielle angaar, er der jo fremkommet særdeles dygtige Indlæg fra vor Side, og jeg har baade de foregaaende Dage og i Dag forgjæves ventet at høre den høitærede Krigsminister fremføre noget Mere i saa Henseende. Naar man fra den Side, den høitærede Krigsminister repræsenterer, siger: ja, men vi ere de Sagkyndige, og det maa I høre Eder for, saa siger jeg, som ogsaa sagt fra anden Side, at vi høre os ogsaa, men kun til en vis Grad; paa det politiske og det finansielle Omraade have vi lige saa fuld Ret til at hævde vor Sagkundskab som de Herrer Militære. Naar det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) mener, at Oppositionen skal være enig om alt Muligt, endogsaa om alle Enkeltheder, for at have nogen Berettigelse til at komme